

میرزای اصفهانی

شیرازی از زندگانی عالم ربانی حضرت آیت الله میرزا مهدی اصفهانی (خراسانی)

(قدس الله تعالی)

سرشناسه : صابری، سینا، ۱۳۶۸

عنوان و نام پدیدآور: میرزای اصفهانی: شرحی از زندگانی عالم ربانی حضرت آیت الله میرزا مهدی اصفهانی

(خوآسمانی)(قدس الله نفسه) / سینا صابری

مشخصات نشر: مشهد: کتاب شفا، ۱۳۹۴.

مشخصات ظاهری: ۱۰۸ص: مصور(بخشی رنگی)، عکس(بخشی رنگی).

شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۹۰۴۵۳-۶-۵

وضعیت فهرست نویسی: فیپا

یادداشت: کتاب نامه: ص. ۱۰۷.

موضوع: اصفهانی، مهدی، ۱۳۲۴-۱۲۶۳

موضوع: مجتهدان و علما -- ایران -- سرگذشتنامه

رده بندی کنگره: ۱۳۹۴ص ۲ / ۶۳۳الف / ۳ / ۵۵ BP

رده بندی دیویی: ۲۹۷/۹۹۸

شماره کتاب / سری ملی: ۳۹۷۲۶۸۲

عنوان کتاب: میرزای اصفهانی شرح زندگانی عالم ربانی حضرت آیت الله میرزا مهدی اصفهانی

نویسنده: سینا صابری

ناشر: کتاب شفا

نوبت و سال چاپ: اول، ۱۳۹۸

تیراژ: ۱۰۰۰ نسخه

قیمت: ۱۵۰۰۰ ریال

شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۹۰۴۵۳-۶-۵

چاپ: معین

انشارات کتاب شفا

انتشارات کتاب شفا: مشهد- چهارراه شهدا- خیابان آیت الله بهجت- بهجت ۲ مجتمع گنجینه کتاب- طبقه پای

۰۵۱۳۲۲۲۰۱۴۳

سفارش کتاب: ۰۹۳۳۷۱۵۵۱۵۸

جهت رعایت حقوق مولف از کپی این اثر خودداری فرمایید.

سخن آغازین

"از دوران شیخ انصاری، در تاریخ فقهای شیعه با دو تفکر سلوکی — معرفتی روبه‌رو می‌شویم که مروجان اصلی مبانی اعتقادی و مشی سلوکی در میان عوام و خواص شیعه بوده‌اند. منظور از تفکر سلوکی — معرفتی تفکری است که در کسب مقامات نفسی و تهذیب آن (سلوک) یا اعتقادات دینی و معارف نظری (مدرسی) اصول و مبانی خاصی دارد. در تاریخ تشیع معاصر در میان آنان که بتوان ایشان را در زمینه‌های شیعه دانست روش‌ها و تفکرات دیگری را نیز می‌توان مشاهده کرد، اما به نظر، بخشی از این روش‌ها التقاط‌هایی از این دو تفکر اصلی باشند. به سخن دیگر از آن رو که همواره هر تفکری

پیروان مختلفی دارد، ناگزیر انحرافات یا اقتباساتی از تفکرات دیگر یا تأثیرپذیری از حضور افرادی خاص در آنها را می‌توان مشاهده کرد لذا این دو تفکر اصلی نیز از این قاعده مستثنا نیستند.

قبل از سخن در مورد این تفکرات اصلی لازم است به این موضوع اشاره شود که چرا آنها مکتب سامرا و نجف خوانده می‌شوند. دلیل این مسأله، خاستگاه مکانی صاحبان اصلی دو تفکر است که یکی در نجف و دیگری در سامراء پدیدار گشتند.

مکتب سلوکی — معرفتی نبی، که به دلیل تبلیغ و ترویج، شناخته شده‌تر می‌باشد، با نام ملا حسینقلی همدانی در جزینی (۳۹۱-۳۹۱ق) شهرت یافته است. شایان ذکر است که تسمیه این تفکر با نام نجف، به معنای همسویی همه علمای نجف با آن یا تأیید آن به وسیله ایشان نبوده و نیست.

اما شیوه تفکر دومی که در حقیقت در مقابل مشرب فوق مطرح است مکتب سامراء است. این مکتب با دو شخصیت استثنائی، یعنی مرحوم میرزای مجدّد شیرازی و مرحوم ملا فتحعلی سلطان آبادی، شناخته می‌شود.

میرزای شیرازی با هجرت خود به سامراء و بنیان‌گذاری فعالیت‌های جدیدی این حرکت را
 آغاز کرد و سپس فقیهانی دیگر آن را ترویج و بسط دادند. از جمله پدران معنوی این مشرب
 نیز می‌توان به آخوند ملافتحعلی سلطان‌آبادی اشاره کرد. آخوند ملافتحعلی سلطان‌آبادی
 عراقی از شاگردان اواخر دوره صاحب جواهر بود و پس از حضور در درس شیخ انصاری
 به درس میرزای شیرازی رفت. وی آن‌قدر به میرزا نزدیک شد که به امر او به اقامه جماعت
 مبادرت می‌کرد و خود میرزا در صف جماعت وی حاضر می‌گردید. از میان استادان او
 می‌توان به سید محمد سلطان‌آبادی اشاره کرد که ملافتحعلی پس از توسلی به ساحت مقدس
 مهدوی به دلالت حضرت بشاد سوی ایشان رهنمون شدند. وی از جمله کسانی است که با
 مشی ملاحسینقلی مخالفت می‌کرد و در مشرب او نیز به‌طور کلی مخالفت با مشی
 ملاحسینقلی مشهود است. اصحاب سامرا از حیث مبانی فقهی، اعتقادی و سلوکی به
 میرزای شیرازی و شیخ انصاری و سیدعلی شوشتری شباهت بیشتری دارند تا اصحاب نجف
 و به تعبیری آنان را می‌توان دنباله‌روهای شیخ انصاری و سیدعلی شوشتری دانست. اصحاب
 سامراء عموماً سر ناسازگاری با فلسفه، عرفان، و تصوف دارند؛ به‌طوری‌که وجود آثاری
 در رد آنان و مخالفت با ایشان در زمره آثار این طایفه وارد است. از سوی دیگر ایشان
 تعبد فراوانی به آیات و احادیث داشته‌اند.